ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΚΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΛΑΝΤΡ

Η ΑΡΕΤΗ ΤΗΣ ΣΑΡΛΟΤΤΑΣ

ΚΑΙ αὐτὴ τὴ φορὰ πάλι ὁ Λεόντιος Γκιλμπὲρ δὲν ἦταν στὸν κατάλογο τῶν προαγωγῶν. Ἄλλοι συνάδελφοί του, ποὺ δὲν εἶχαν τὴν ἀξία του, ἔπαιρναν κάθε τόσο προαγωγὴ καὶ καλλιτερεύανε τὴν οἰκονομική τους θέσι. Ἐκεῖνος μονάχα ἀτόμενε πίσω, σὰν κάβουρας, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα προόδου. Ὁ Λεόντιος ὡστόσο εἶχε καλὴ καρδιὰ καὶ δὲν θύμωνε γι' αὐτὰ τὰ ἄδικα ρουσφέτια... Ἄλλοι εἶχαν, βλέπεις, τὴν τύχη νὰ διαθέτουν μεγάλα μέσα καὶ ἰσχυροὺς φίλους. Μὰ ὁ Λεόντιος Γκιλμπὲρ τοὺς ἐθαύμαζε, δίχως νὰ τοὺς ζηλεύη. Ἦταν γεννημένος γιὰ νὰ μείνη ἕνας κοινὸς καὶ ἀσήμαντος ἄνθρωπος. Τὸ ἀνάστημά του ἦταν μέτριο, τὸ πρόσωπό του ἀνέκφραστο, ὁ χαρακτήρας του ὑποτακτικός. Δὲν ἐνοχλοῦσε κανένα καὶ κανεὶς δὲν τὸν φοβόταν. Οὔτε ἦταν κι' εὐχάριστος. Κανεὶς δὲν τὸν πρόσεχε κι' ὡστόσο ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν καλός, τίμιος καὶ μὲ μιὰ χρυσῆ καρδιά. Ἀγαποῦσε ὅλο τὸν κόσμο...

Ἡ καινούργια ὅμως αὐτὴ ἀδικία τὸν εἶχε πικράνει ὅσο καμμιὰ ἄλλη φορά. Τί ἀτυχία! Πῶς θὰ τὸ ἔλεγε τώρα τῆς γυναίκας του; Πῶς θὰ φαινόταν τῆς Σαρλόττας ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ εἴδησι; Ὁ Λεόντιος συλλογιζόταν τὸ θυμό της καὶ πάσχιζε νὰ βρῆ ἕναν τρόπο νὰ τῆς τὸ πῆ, δίχως νὰ τῆς κάνη μεγάλη ἐντύπωσι. Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ περίμενε νὰ φάνε πρῶτα κι' ὕστερα ν' ἀρχίζε σιγὰ-σιγὰ νὰ τὴν προετοιμάζη. Ἡ Σαρλόττα εἶχε τὴ συνήθεια νὰ φωνάζη καὶ νὰ κάνη ζωηρὲς χειρονομίες, προπάντων ὅταν τῆς ἀντιμιλοῦσανε. Θὰ τὴν τραβοῦσε λοιπὸν μὲ τρόπο στὸ σαλονάκι τους κι' ἐκεῖ πέρα, ὕστερα ἀπὸ μερικὰ διασκεδαστικὰ ἀνέκδοτα, θὰ τῆς ἔλεγε ξαφνικά, δίχως νὰ δίνη τάχα σημασία:

— Ἀλήθεια!... Ξέρεις; Δὲν πῆρα πάλι προαγωγή!... Μά, δὲν βαρυέσαι!... Δὲν χολοσκάνω ἐγὼ γιὰ τέτοια πράγματα!... Τὸ σπουδαιότερο εἶνε νὰ τὰ ἔχη κανεὶς καλὰ μ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ νὰ λατρεύη τὴ χαριτωμένη γυναικοῦλα του.

Ἂν τῆς παρουσίαζε ἔτσι τὸ χάτι, θὰ τὸ κατάπινε εὐκολώτερα.

Γιὰ κακή του τύχη ὅμως, τὸ χάτι αὐτὴ τὴ φορὰ τῆς κάθησε στὸ λαιμὸ κι' ἡ Σαρλόττα, σὰν νὰ πνιγόταν, ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη:

— Θὰ παραξενευόμουν πολὺ ἂν συνέβαινε τὸ ἀντίθετο!... Φίλε μου, θὰ μείνης πάντα ἕνας φτωχὸς διάβολος ποὺ τὸν κοροϊδεύει ἀκόμη κι' ὁ κλητήρας τοῦ ὑπουργείου. Ἄχ! Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ ἔσπαγα τὸ πόδι μου τὴν ἡμέρα ποὺ σὲ γνώρισα!...

Ὁ καϋμένος ὁ Λεόντιος θέλησε νὰ τὸ ρίξη στὸ ἀστεῖο:

— Αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδύνατο, γιατὶ φοβᾶσαι τ' αὐτοκίνητα καὶ προσέχεις πάντα νὰ μὴν πατήσης καμμιὰ πορτοκαλόφλουδα...

— Βλάκα! Ἀνόητε! Ἠλίθιε!.... τοῦ ἀπάντησε ἡ Σαρλόττα, κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμό της.

* * *

Ἡ Σαρλόττα δὲν ἔκρυβε ποτὲ τὴν περιφρόνησι ποὺ ἔννοιωθε γιὰ τὸν ἄντρα της. Γιὰ νὰ μὴ στενοχωριέται μάλιστα, τῆς ἄρεσε νὰ κάνη συντροφιὰ μερικοὺς ἀνθρώπους ἐξωτικοὺς, εὐγενεῖς καὶ ἀνοιχτοχέρηδες, ποὺ ἤξεραν νὰ ἐκτιμοῦν καλύτερα ἀπὸ τὸν Λεόντιο τὰ θέλγητρά της. Αὐτοὶ τῆς πλήρωναν τὶς τουαλέττες της, ποὺ ἔλεγε ὅτι τὶς ἔφτιαχνε μόνη της, τὰ ὤμορφα κοσμήματά της, ποὺ ἔλεγε ὅτι ἦσαν ψεύτικα, τὰ βαούτιμα γουνοκαρικὰ καὶ τὶς μεταξωτὲς κάλτσες της... Ἡ Σαρλόττα ἦταν μιὰ γυναῖκα ποὺ μὲ τὰ 1200 φράγκα τοῦ μισθοῦ ποὺ ἔπαιρνε ὁ ἄντρας της, κατώρθωνε νὰ κάνη θαύματα, δίχως νὰ παραξενεύεται διόλου γι' αὐτὰ ὁ ἀγαθὸς καὶ ἀνύποπτος Γκιλμπέρ.

Ὅταν λοιπὸν ἐξάντλησε τὰ πιὸ... κολακευτικὰ ἐπίθετά της, τοῦ ἐδήλωσε:

— Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, τὸ λάθος εἶνε δικό μου!... Μιὰ καὶ μοῦ ἔτυχε νὰ πάρω ἕναν κάβουρα σὰν κι' ἐσένα, ποὺ δὲν καταφέρνει ποτέ του νὰ πάη πιὸ μπροστὰ ἀπὸ κεῖ ποὺ βρίσκεται, θὰ τὸν σπρώξω ἐγὼ ν' ἀλλάξη θέσι... Θὰ πάω νὰ μιλήσω ἐγὼ στὸν διευθυντὴ τοῦ ὑπουργείου καὶ θὰ ἰδῆς τί μπορῶ νὰ κάνω!...

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς φοβόταν ὁ Λεόντιος. Δὲν εἶχε καὶ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὴν γοητεία τῆς γυναίκας του, ἀφοῦ ἔβλεπε ὅτι δὲν εἶχε πειὰ καμμιὰ ἐπίδρασι οὔτε καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο. Ὡστόσο, τόλμησε νὰ παρατηρήση:

— Μὴν πᾶς, ἀγάπη μου. Δὲν ξέρεις τί ἄνθρωπος εἶνε αὐτὸς ὁ Μπαλσαμὶ-Κορντό... Κάνει κόρτε σ' ὅλες τὶς γυναῖκες!

— Νὰ μ' ἀφήσης ἥσυχη, γιατὶ ἐγὼ ξέρω τοὺς ἄνδρες καλύτερα ἀπὸ σένα!... Αὐτὸ μᾶς ἔλειψε τώρα. Δὲν περίμενα ποτὲ ὅτι θὰ μοῦ ἔκανες καὶ τὸ ζηλιάρη, τοῦ ἀπάντησε ἡ γυναῖκα του.

Κι' ὅπως συνέβαινε πάντα, τὰ ἐπιχειρήματα τῆς Σαρλόττας τὸν ἀποστόμωσαν: (Γιὰ ποιὰ μὲ παίρνεις: Σέβονται πάντα τὶς τίμιες γυναῖκες!... Μήπως μοιάζω σὰν καμμιὰ ἐλαφρόμυαλη; κλπ.). Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ τὶς συνηθισμένες αὐτὲς φράσεις ποὺ εἶνε πάντα τόσο πειστικές, ἡ Σαρλόττα ἀποφάσισε νὰ πάη τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι καὶ νὰ ζητήση τὴν ὑποστήριξι τοῦ κ. Μπαλσαμὶ-Κορντό, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ὑπουργείου. Κι' ἐπειδὴ ὁ κατάλογος τῶν προαγωγῶν δὲν εἶχε δημοσιευθεῖ ἀκόμη στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὑπῆρχαν ἐλπίδες νὰ προστεθῆ σ' αὐτὸν καὶ τ' ὄνομα τοῦ ἀντρός της.

Ὁ Λεόντιος ὡστόσο πέρασε μιὰ πολὺ ἄσχημη νύχτα. Ἡ Σαρλόττα ὅμως κοιμήθηκε σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἡσυχη τὴ συνειδησί του... Δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ τρόμαζαν μπροστὰ σὲ μιὰ περιπέτεια. Εἶχε καταφέρει πολὺ δύσκολες κατακτήσεις κι' ἦταν βέβαιη ὅτι κι' αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τὰ κατάφερνε μιὰ χαρὰ μὲ τὸν κ. Μπαλσαμὶ-Κορντό...

Μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα λοιπὸν καὶ μ' αὐτὲς τὶς διαθέσεις μπῆκε τὸ ἄλλο μεσημέρι στὸ γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ. Κομψή, παρφουμαρισμένη, μ' ἕνα ἀκατανίκητο χαμόγελο στὰ χείλη καὶ στολισμένη μὲ τὰ μπριλλάντια της καὶ τὰ μαργαριτάρια, ἄρχισε νὰ ἐκθειάζη τὴν ἐργατικότητα, τὴν ταξι, τὴν ἀκριβεια καὶ τὴν ἠθικὴ ἀξία τοῦ συζύγου της, ἀφίνουσα νὰ ἐννοηθῆ ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ τὴν οἰκονομικὴ βελτίωσι τῆς θέσεώς του.

— Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία δύο ἀνθρώπων, εἶπε μὲ νάζι στὸν κ. Μπαλσαμὶ-Κορντό: Τοῦ Λεοντίου Γκιλμπὲρ ποὺ θὰ πάρη τὸν βαθμὸ ποὺ δικαιοῦται, κι' ἐμένα, τῆς γυναίκας του, ποὺ θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων... Ὤ! Τόσο εὐγνώμων, ὅσο δὲν φαντάζεσθε!...

Ὁ κ. Μπαλσαμὶ-Κορντὸ τὴν ἄκουγε καὶ τὴν κύτταζε δίχως νὰ φαίνεται ὅτι εἶχε συγκινηθεῖ ἀπὸ τὴ χάρι της, ἀπὸ τὴ σαγηνευτικὴ φωνή της καὶ ἀπὸ τὴν τόσο θερμὴ εὐγνωμοσύνη της, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ φαντάζεται πολλὰ πράγματα...

— Λοιπόν, ἀγαπητὲ κ. Μπαλσαμὶ-Κορντό; Ἐλᾶτε!... Κάνετε εὐτυχισμένους δυὸ ἀνθρώπους καὶ θὰ ἰδῆτε πόσο θὰ εἶμαι καλὴ μαζύ σας... τοῦ εἶπε πάλι ἡ Σαρλόττα γέροντας πρὸς τὸ μέρος του καὶ μισοκλείνοντας πονηρὰ τὰ μάτια...

Ἐκεῖνος ἐδίστασε μιὰ στιγμὴ πρὶν τῆς ἀπαντήσει. Τέλος τῆς εἶπε:

— Ναί... Δὲν λέω... Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ προτερήματά του, τὰ ὁποῖα ἐκτιμῶ, ὁ κύριος Λεόντιος Γκιλμπὲρ εἶνε ἄξιος μιᾶς ἀνταμοιβῆς γιὰ τὶς συζυγικές του ἀτυχίες. Μὴ διαμαρτύρεσθε, παρακαλῶ... Ἀντιλαμβάνομαι ὅτι συνεννοούμεθα θαυμάσια!... Χαίρετε, κυρία μου. Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ βοηθήσατε νὰ καταλάβω γιὰ ποιὸ λόγο ἦταν τόσο ταπεινὸς καὶ τόσο μελαγχολικός, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ὑπαλλήλους τοῦ ὑπουργείου μου... Τὸν καϋμένο τὸ Γκιλμπέρ!... Τὸν κακότυχο σύζυγο!...

Μόλις ἔκανε νὰ μὲ φιλήση...

Μιλῶντας ἔτσι ὁ κ. διευθυντὴς χτύπησε τὸ κουδούνι γιὰ ν' ἀνοίξη ὁ κλητῆρας τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του.

Ἡ Σαρλόττα τὰ εἶχε χάσει!... Εἶχε ἀνάψει, ἔπειτα εἶχε ἀλλάξει ὅλα τὰ χρώματα καὶ τέλος, ἕτοιμη νὰ κλάψη ἀπὸ τὴ λύσσα της, βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ αὐστηροῦ κ. Μπαλσαμὶ-Κορντό. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπε ἕναν ἄνθρωπο νὰ μένη ἀδιάφορος μπροστὰ στὴν ὠμορφιά της, στὴ χάρι της καὶ στὰ ἀκατανίκητα θέλγητρά της. Μὰ μήπως ἦταν μόνο αὐτό; Κι' ἡ προσβολή; Ἄχ! Θεέ μου!... Τί φαρμάκι ποὺ εἶχε στὴ γλῶσσα του αὐτὸς ὁ Μπαλσαμὶ-Κορντό!... Ἀκοῦς νὰ μιξοκλαίη γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἀντρός της!... Δὲν τοῦ ἄρεσε λοιπὸν αὐτή, μιὰ τόσο γοητευτικὴ καὶ τόσο τρυφερὴ γυναῖκα; Ἄς εἶνε! Δὲν θὰ πέθαινε κιόλας ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της...

Ὁ Λεόντιος τὴν περίμενε στὸ σπίτι πνιγμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία, τρέμοντας ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ γυρίζοντας σὰν σβοῦρα μέσα στὰ δωμάτιά τους.

— Λοιπόν; τὴ ρώτησε μόλις τὴν εἶδε, στηρίζοντας τὰ χέρια του στοὺς ὤμους της. Πές μου... Πές μου τί ἔκανες; Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς τὴν ἀγωνία μου!... Θεέ μου!... Τί μαρτύριο!... Ἔλα, Σαρλόττα, πές μου, σὲ παρακαλῶ... Λυτήσου με...

— Νὰ σὲ λυτηθῶ τώρα ποὺ πέτυχα τὴν προαγωγή σου; Τί ἀνόητος ποὺ εἶσαι!... τοῦ ἀπάντησ' ἐκείνη ἀγέρωχα.

Ὁ Λεόντιος ἔφερε τὸ χέρι στὴν καρδιά του κι' ἔπεσε κατάχλωμος σὲ μιὰ πολυθρόνα. Νόμιζε πὼς εἶχε ἀνοίξει ἡ γῆ γιὰ νὰ τὸν καταπῆ. Μὰ μήπως δὲν τὴν περίμενε αὐτὴν τὴν κατάστροφή;...

— Καταλαβαίνω... Ναί, δὲν εἶμαι βλάκας!... Καταλαβαίνω... Εἶμαι ἕνας πολὺ δυστυχισμένος ἄνθρωπος!... Σ' ἐρωτεύθηκε ὁ Μπαλ-

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΤΗΣ ΑΣΣΙΖΗΣ

Ο ἅγιος Φραγκῖσκος κατὰ τὴ νεότητά του. Μημουάπτου, σπάταλος, γλεντζὲς καὶ φιλήδονος. Ἡ ἀπρόοπτη μεταστροφή του. Ἡ προσπάθειες τῶν φίλων του. Πρὸς τὸν ἀσκητισμόν. Ἡ ἀγαθοεργίες του. Ἡ καταδιώξεις τῶν ἀρχόντων. Μέσα σ' ἕνα λάκκο. Ἡ ὡραία Κλάρα. Στὴν Αἴγυπτο. Ὁ ἅγιος μιλάει μὲ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ψάρια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ ἅγιος Φραγκῖσκος τῆς Ἀσσίζης ἦταν στὴ νεότητά του ὁ πιὸ λεπτὸς καὶ συγχρόνως ὁ πιὸ σπάταλος ἀριστοκράτης τῆς ἐποχῆς του. Διοργάνωνε ὀργιώδη γλέντια, στὰ ὁποῖα παρευρίσκοντο ἡ μεγαλείτερες ἑταῖρες τῆς Ἀσσίζης. Σκορποῦσε τὸ χρῆμα ἀπερίσκεπτα, κυνηγῶντας τὴν ἡδονὴ καὶ τὴν κοπάλη.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἄρχισε ν' ἀηδιάζη τὴ ζωὴ αὐτή. Καὶ στὴν πιὸ ὀργιαστικὴ ἀκριβῶς περίοδο τῶν γλεντιῶν του, ἄλλαξε ἐντελῶς χαρακτῆρα κι' ἄρχισε ν' ἀποζητάη τὴ μοναξιά. Οἱ κόλακες φίλοι του, ποὺ τὸν περιριγυρίζανε γιὰ τὰ πλούτη του, βάλθηκαν τότε νὰ τὸν ξαναφέρουν στὰ νερά τους, μὰ ὁ Φραγκῖσκος δὲν ἔδινε προσοχὴ στὰ λόγια τους.

— Τί σοῦ συμβαίνει καὶ μᾶς ἐγκατέλειψες ; τὸν ρωτοῦσαν, περίλυποι δῆθεν οἱ φίλοι του. Γιατί ἔπεσες σὲ τόση συλλογή ; Μπλέχτηκες στὰ δίχτυα καμμιᾶς ὄμορφης καὶ σκέφτεσαι νὰ τὴν πάρης ;

— «Ναί, ἀποφάσισα νὰ παντρευτῶ, τοὺς ἀπαντοῦσε ὁ Φραγκῖσκος. Ἀγάτησα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου τὴν ὡραιότερη καὶ πιὸ δροσερὴ γυναῖκα τοῦ κόσμου».

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐννοοῦσε τὴν φτωχολογιά, στὴν ἀνακούφισι τῆς ὁποίας ἀφοσιώθηκε σιγὰ-σιγά, μ' ὅλη του τὴν ψυχή. Ἤθελε νὰ ἐξιλεωθῆ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, γιὰ τὴν σπάταλη καὶ ὀργιώδη ζωή του ὁ ὡραῖος νέος τῆς Ἀσσίζης.

Καὶ μολονότι ὅλοι ἐναντιωθήκανε στὴν ἀπότομη αὐτὴ ἀλλαγή του παρ' ὅλα τὰ πιεστικὰ μέτρα τῶν γονέων του καὶ τὶς παρατηρήσεις τῶν φίλων του, ὁ Φραγκῖσκος δὲν ἔπαψε νὰ δίνη τροφὲς καὶ χρήματα στοὺς πεινασμένους καὶ ροῦχα στοὺς γυμνούς.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δηλαδὴ ἐδῶ καὶ ὀχτακόσια περίπου χρόνια, μαύρη δυστυχία εἶχε ἁπλωθεῖ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Χιλιάδες γυμνοὶ καὶ πεινασμένοι γυρνοῦσαν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ ζητιανεύοντας. Μυριάδες ἄρρωστοι ἦσαν ἀφιμένοι στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Κάθε μέρα, τὰ ξημερώματα, μάζευαν δεκάδες πτωμάτων φτωχῶν καὶ πειναλέων ἀπὸ τοὺς δρόμους τῶν μεγαλουπόλεων. Ἀσφάλεια καμμιὰ δὲν ὑπῆρχε ἐπάσης γιατί ἄπειροι λησταὶ σκοτώνανε τὸν κόσμο γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί !

Ἔτσι, ὁ ἅγιος Φραγκῖσκος στοὺς σκοτεινοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦ Μεσαιῶνος, γίνεται ὁ παρηγορητὴς τῶν πονεμένων καὶ ὁ θεραπευτὴς τῶν ἀσθενῶν. Ἀγκάλιαζε χωρὶς φόβο καὶ φιλοῦσε τοὺς λεπρούς, ποὺ συναντοῦσε στοὺς δρόμους, δινοντάς τους ἐλεημοσύνη καὶ κουράγιο.

Ἡ καλωσύνες του αὐτὲς καὶ ἡ μεγάλη του φιλανθρωπία ἐξήγειραν ἐναντίον του πολλοὺς ἄρχοντας, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ τὸν κατατρέχουν. Γιὰ νὰ ξεφύγη ὁ Φραγκῖσκος, κρύβεται σ' ἕνα λάκκο, μέσα σ' ἕνα ἄγριο δάσος, ὅπου μῆνες ὁλόκληρους τρεφότανε μὲ ἄγρια χόρτα. Ἀναγκάζεται ὅμως στὸ τέλος ν' ἀφήση τὸν κρυψῶνα του καὶ νὰ κατέβη στὴν πόλι.

Ρακένδυτος καὶ σκελετωμένος ὅπως ἦταν ἔγινε στὴν Ἀσσίζη ὁ περίγελος τοῦ κόσμου. Τὰ χαμίνια τρέχανε ξοπίσω του καὶ τὸν πετροβολοῦσαν.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὴν Ἀσσίζη. Ἔτσι περνῶντας ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, περιώδευσε ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Ἰταλία. Μιὰ μέρα ἔπεσε ξαφνικὰ στὰ χέρια λῃστῶν, οἱ ὁποῖοι γιὰ νὰ διασκεδάσουν, τὸν ἔριξαν ὁλόγυμνο σ' ἕνα λάκκο γεμάτο χιόνι. Μὰ ὁ Φραγκῖσκος ὑπόμεινε τὸ μαρτύριο αὐτὸ ἀγογγύστως.

Ὕστερα ἀπὸ τὶς περιπέτειές του αὐτές, ἡ φήμη του ἁπλώθηκε σ' ὅλη τὴν Ἰταλία. Ὅλοι μιλοῦσαν πειὰ μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὶς ἀγαθοεργίες του καὶ τὴν αὐτοθυσία του.

* * *

Ἔτσι, μέσα σὲ λίγα χρόνια, τὸ ὄνομα τοῦ Φραγκίσκου τῆς Ἀσσίζης ἐπροφέρετο ἀτ' ὅλους μὲ σεβασμὸ καὶ ἀγάπη. Ὅλοι τὸν θεωροῦσαν Ἅγιο. Τὸν ἀνεγνώρισε δὲ τέλος καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ τοῦ ἀπένειμε διάφορα ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα.

Πανίσχυρος πλέον ὁ Φραγκῖσκος, σεβαστὸς καὶ λαοφιλέστατος, ξανάχτισε τὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Δαμιανοῦ, τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τὸν ὁποῖο εἶχαν καταστρέψει οἱ λῃσταί. Διηύθυνε δὲ αὐτοπροσώπως τὴν ἀνοικοδόμησί του, ἐργαζόμενος κι' ὁ ἴδιος σὰν ἕνας ἁπλὸς ἐργάτης.

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ ἔργο του αὐτό, ἵδρυσε ἀμέσως κατόπιν τὸ περίφημο Τάγμα τῶν Πτωχῶν Κυριῶν καὶ τῶν Ἁγίων Παρθένων, τὸ ὁποῖο ἔλαβε ἀργότερα τὸ ὄνομά του.

Ὁ Ἅγιος Φραγκῖσκος τῆς Ἀσσίζης θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς σοφώτερους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας.

— «Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἔλεγε, πρέπει νὰ ἐργάζωνται γιὰ τὸ κοινὸ καλό. Πάνω ἀπὸ τὶς κοινωνικὲς διακρίσεις καὶ ἀνισότητες πρέπει νὰ στηθῆ τὸ πανανθρώπινο χριστιανικὸ κοινόβιο τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ καλωσύνης».

Τὸ ὄνομά του, μετὰ τὴν εὐλογία τοῦ Πάπα, ἔγινε πιὸ γνωστὸ καὶ πολλοὶ νέοι, ἀπὸ τὶς καλύτερες οἰκογένειες τῆς Ἰταλίας, ἔσπευσαν νὰ καταταχτοῦν στὸ Τάγμα του.

Μαζὺ μ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀφοσιώθηκε στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο, γοητευμένη ἀπὸ τὸ ὑπέροχο κήρυγμά του καὶ ἡ ὡραία Κλάρα, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐγενικὲς καὶ ρωμαντικὲς νέες τῆς Ἀσσίζης. Μὲ τὴν κολοσσιαία μάλιστα περιουσία της, τὴν ὁποία προσέφερε ὁλόκληρη στὸ Τάγμα, χτίστηκαν πολλὰ νέα «κοινοβιακὰ ἄσυλα».

Ἡ Κλάρα ἀκολούθησε τὸν Ἅγιο στὸ Μαρόκο καί, ὕστερα ἀπὸ περιπετειώδεις περιπλανήσεις μέσα στὶς ἄπιστες Μουσουλμανικὲς χῶρες, ἐπέστρεψε μαζύ του στὴ Γαλλία. Μετὰ λίγον καιρὸ ξαναφύγαν μαζὺ γιὰ τὴν Αἴγυπτο, ὅπου ὁ Σουλτάνος τοὺς ἔριξε στὰ σκοτεινὰ καὶ ὑγρὰ κελλιὰ τῶν ἀπαισίων φυλακῶν τοῦ Καΐρου, κατόπιν τῆς ἐξεγέρσεως τῶν Μουσουλμάνων ἐναντίον των, γιὰ τὸ «ἄπιστο» κήρυγμα τοῦ Ἁγίου.

Ο ΑΓΙΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΜΙΛΑΕΙ ΜΕ ΤΑ ΨΑΡΙΑ

(Εἰκὼν τοῦ Πωπιόν).

Ἡ μεγάλη καρτερικότητα ὅμως τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου ἐπροξένησε κατάπληξι στοὺς κατοίκους τῆς χώρας τοῦ Νείλου. Κι' ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ ὁ λαὸς ζήτησε μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ Σουλτάνο τὴν ἀπελευθέρωσί του.

* * *

Ὡραῖοι ποιητικοὶ θρῦλοι ἔχουν πλεχτεῖ γύρω ἀτ' τὴ ζωὴ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ὁ λαὸς διηγεῖτο ὅτι ὁ Ἅγιος μιλοῦσε μὲ τὰ ψάρια καὶ μὲ τὰ ποιὰ. Μιὰ μέρα μάλιστα στὸ Ἀλβιάνο, διάταξε καὶ σώπασαν τὰ χελιδόνια ποὺ θορυβούσανε τὴν ὥρα ποὺ ἐκήρυσσε.

Συμπαθὴς πάντοτε πρὸς τὰ ἀδύνατα πλάσματα ὁ Ἅγιος Φραγκῖσκος ἐπέτυχε νὰ ψηφισθῆ ἀπὸ τὴ γαλλικὴ κυβέρνησι ἕνας νόμος, ὁ ὁποῖος ἀπαγόρευε τὸν φόνο τῶν νυχτερίδων.

Μιὰ ἄλλη φορὰ πάλι παράγγειλε χιλιάδες γοῦνες τὶς ὁποῖες ἐμοίρασε στὸ λαὸ γιὰ νὰ σκεπάσουν μ' αὐτές, τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων, τὰ κατοικίδια ζῶα ποὺ εἶχαν παρευρεθεῖ στὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Μιὰ μέρα ἐπίσης μέσα στὴ φάτνη τῆς Βηθλεὲμ ἕνας λαγὸς πήδησε στὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ κάποιο σκύλο ποὺ τὸν κυνηγοῦσε.

Διηγοῦνται τέλος ὅτι μὲ μόνο τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ κατώρθωσε νὰ ἐξημερώση κάποτε ὁ Ἅγιος Φραγκῖσκος ἕνα λύκο ποὺ ρήμαξε μιὰ ὁλόκληρη ἐπαρχία, κατασπαράσσοντας ζῶα καὶ ἀνθρώπους.

Ὁ Ἅγιος Φραγκῖσκος τῆς Ἀσσίζης πέθανε στὸ Μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ ἀπὸ ὑπερβολικὴ ὑδροποσία, μόλις τελείωσε τὸ ὑπέροχό του «Ἆσμα Ἀσμάτων πρὸς τὸν Ἥλιο».

σαμὶ-Κορντό... ἀναστέναξε μὲ πίκρα. Ἀλλοίμονό μου !... Πῶς θὰ τὸν ἀντικρύζω τώρα στὸ ὑπουργεῖο. Μὲ τί θάρρος θὰ πηγαίνω γιὰ νὰ μοῦ ὑπογράφη τὰ ἔγγραφα. Ἄχ ! Σαρλόττα !... Τί ἄτυχος ἄνθρωπος ποὺ εἶμαι !...

Αὐτὰ τὰ ἀνόητα λόγια τοῦ Λεόντιου ἔκαναν τὴν Σαρλόττα νὰ ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία της καὶ νὰ γίνη πάλι ὑπερήφανη κι' ἐγωίστρια, ὅπως πρῶτα. Μὲ ζωηρὲς χειρονομίες λοιπὸν καὶ ξεφωνίζοντας, ὅπως ἦταν ἡ συνήθειά της, καταδέχτηκε νὰ τοῦ ἀπαντήση:

— Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένης !... Μά, ἔλα ποὺ ἐγὼ δὲν εἶμαι καμμιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ξέρει... Μόλις ἔκανε νὰ μὲ φιλήση, τσάφ ! τσάφ !, τοῦ ἄστραψα δυὸ μπάτσους καὶ τὸν ἔβαλα στὴ θέσι του... Κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ μοῦ ζητήση συγγνώμην καὶ νὰ μιλήση ἀμέσως στὸν ὑπουργὸ γιὰ τὴν προαγωγή σου. Ἀμέσως, κατάλαβες ; Αὐτὸ θὰ πῆ τίμια γυναῖκα, κυρτέ, θεόκουτε ! Νὰ μπατσίζη ἕνα διευθυντὴ ὑπουργείου καὶ νὰ ἐξασφαλίζη καὶ τὴν προαγωγὴ τοῦ ἀνδρός της. Πῶς ;... Εἶπες τίποτα ; Ὄχι ; Πολὺ καλά... Ἔλα, φίλησέ με τώρα, περιστέρι μου !...

ΖΑΝ ΛΑΝΤΡ